

Arrest

nr. 244 853 van 26 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 16 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 30 april 2019.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 februari 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, C.T., K.D.C.(...), verklaart op 15 februari 1989 geboren te zijn te Sincelejo, Colombia. U bent opgegroeid in Cucuta, Colombia. Rond 2008 leerde u uw huidige partner kennen, C., L.E.(...) (17/18051), hij heeft de Venezolaanse nationaliteit. In 2009 gingen jullie samen in Venezuela wonen, in het huis van zijn grootmoeder. Jullie kregen twee dochters die beiden de Colombiaanse nationaliteit hebben. Tot oktober 2015 werkte u in Venezuela in jullie eigen snackbar, nadien ging u in Cucuta, Colombia werken in een bedrijf dat evenementen organiseerde, daar werkte u tot eind 2017. U bleef echter wonen in Venezuela en ging telkens heen en terug over de grens. Op 14 september 2017 verliet u samen met uw echtgenoot en kinderen Venezuela. Jullie gingen naar Colombia. Uw echtgenoot verliet Colombia op 10 oktober 2017 en reisde naar België. Op 26 oktober 2017 diende hij een verzoek tot internationale bescherming in. Hierbij verklaarde hij als volgt:

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en werd op 14 september 1988 geboren te San Antonio Del Tachira, in de staat Tachira, Venezuela. Tot 2001 woonde u in de wijk Miranda, Carrera 20, nummer 731 bij uw grootmoeder. In 2001 verhuisde u naar de hoofdstad Caracas waar u tot 2009 onder andere met uw moeder en stiefvader op de Avenida Fuerzas Armadas in het gebouw Galeria op het 3de verdiep in appartement 3B woonde. Omwille van de algemene onveiligheid in Caracas keerde u in 2009 terug naar San Antonio Del Tachira. Nog in 2009 leerde u uw huidige partner kennen en vanaf 11 november 2009 woonde u samen met haar in het appartement aansluitend aan het huis van uw grootouders.

U werkte als verkoper van fastfood in San Antonio Del Tachira. Vanaf 2015 deed u dit op zelfstandige basis. U moest een maandelijks bedrag betalen aan de Colombiaanse paramilitairen, 'Bacrim'. Daar u augustus en september 2015 niet langer kon betalen, werd u in oktober 2015 neergestoken en belandde u kortstondig in het ziekenhuis. Na het incident besloot u om te stoppen met uw werkzaamheden. Januari 2017 – nadat enkele leiders van de paramilitairen om het leven werden gebracht – herbegon u uw werk als straatverkoper van fastfood. Die periode vonden er gevechten plaats tussen de paramilitairen en de guerrillabeweging ELN. U vreesde ervan te zullen worden verdacht deel uit te maken van de paramilitairen indien een lijst zou worden gevonden met mensen die eerder hadden betaald. In juli 2017 eisten leden van ELN 1 miljoen bolivar. U gaf aan het niet te kunnen betalen. U werd een week bedenktijd gegeven. Na het verstrijken van de week werd u opnieuw door hen benaderd en een ultimatum gegeven: u had tot 15 september de tijd om het gevraagde geld te verzamelen.

14 september 2017 verliet u Venezuela en ging u samen met uw vrouw en twee kinderen naar Colombia. Vervolgens verliet u Colombia op 10 oktober 2017 en reisde u via Madrid naar België.

U verklaart ook sinds 2006 deel te nemen aan marsen tegen de overheid.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw origineel paspoort (146654873, dd. 04/09/2017 - 03/09/2022), een kopie van de geboorteakte van uw dochter K.S.(...) (43583810, dd. 16/03/2010), een kopie van de geboorteakte van uw dochter G.I.(...) (51958834, dd. 05/09/2012), uw originele identiteitskaart (18.717.809 – MF051), uw origineel rijbewijs (dd. 18/10/2011 – 14/09/2021), uw origineel motorrijbewijs (2271221), kopie van de Colombiaanse identiteitskaart van uw partner K.D.C.C.T.(...) (1.092.342.305, dd. 28/03/2007), een medisch attest ter vaststelling van verwondingen (Dr. Tihon, dd. 10/09/2018), foto's van uw verwondingen en uittreksels van uw Facebookpagina.

Op 18 december 2018 werd de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. In de beslissing van het CGVS werden de door uw echtgenoot aangehaalde problemen met de paramilitairen en de ELN ongeloofwaardig geacht. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingesteld werd op 10 december 2019 bij arrest nr. 230029 door de RVV verworpen.

Sinds het vertrek van uw man uit Colombia woonde u afwisselend bij uw zus en een vriendin in Villa del Rosaria, gelegen in het departement Norte de Santander te Colombia.

Op 28 oktober 2018 verliet u op uw beurt Colombia, samen met uw kinderen. Jullie reisden via Madrid naar België waar jullie op 31 oktober 2018 aankwamen. Op 16 januari 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

De grootmoeder van uw man kreeg na jullie vertrek uit Venezuela geregeld bezoeken van de bende ELN die naar jullie vroegen. Omdat ze dit op een bepaald moment beu was is ze klacht gaan indienen bij de politie. Dit gebeurde op 29 november 2018. De dag na het indienen van de klacht kwamen er opnieuw mannen naar haar huis die haar zeiden dat ze geen klacht mocht indienen. Als gevolg hiervan verhuisde de grootmoeder van uw man daags nadien naar Rubio waar ze bij haar zus ging wonen.

U stelt niet te kunnen terugkeren naar Colombia omdat u de guerrillabeweging ELN vreest. Zij zijn immers een Colombiaanse groepering die niet alleen in Venezuela maar ook in Colombia actief is.

U legt uw paspoort neer en een vertaling van de aangifte die de grootmoeder van uw man in Venezuela heeft ingediend. Na het gehoor maakt u nog een kopie over van de aangifte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

U baseert uw vluchtrelaas volledig op de asielmotieven van uw echtgenoot, nl. het feit dat jullie de guerrillabeweging ELN vrezen omdat uw echtgenoot niet is ingegaan op hun verzoek tot het betalen van een geldsom. Het CGVS heeft echter in de beslissing van uw echtgenoot vastgesteld dat deze motieven niet geloofwaardig zijn waardoor ze niet kunnen leiden tot het verkrijgen van een internationaal beschermingsstatuut. Ter volledigheid worden de argumenten hierover in de beslissing van uw echtgenoot geciteerd.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart Venezuela te hebben verlaten ten gevolge van afpersing. Bij de door u aangehaalde problemen dienen volgende kanttekeningen te worden geplaatst. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten aangaande de afpersing geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat deze van louter interpersoonlijke aard zijn. U verklaart in 2015 - nadat u was begonnen met uw eigen fastfood tent - afgeperst te zijn geweest door Colombiaanse paramilitairen alsook in juli 2017 geld te hebben moeten geven aan de guerrillabeweging ELN. Zulke feiten van crimineel geweld situeren zich in de gemeenschappelijke sfeer en hebben bijgevolg geen betrekking op de criteria van de Vluchtelingenconventie. U geeft immers aan dat elke persoon die een zaak begon, moest betalen (zie notities persoonlijk onderhoud, p.27 en p. 29). Een link met de conventie blijkt bijgevolg niet uit uw verklaringen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. U komt echter niet in aanmerking voor de toekenning van het subsidiair beschermingsstatuut.

U verklaart in oktober 2015 neergestoken te zijn geweest door Bacrim – Colombiaanse paramilitairen omdat u het aan hen verschuldigde bedrag niet langer betaalde. U belandde in het ziekenhuis en nadien

stopte u uw werkzaamheden en hield u zich schuil uit angst dat ze zouden terugkeren (zie notities, p. 19).

Ter staving van deze gebeurtenis legt u vier foto's neer waarop littekens te zien zijn. Zulke foto's geven echter geen duiding over de oorzaak, noch over de omstandigheden waarin de littekens werden opgelopen. U legt ook een medisch attest neer (Dr. Tihon, dd. 10/09/2018) waarin verschillende littekens werden vastgesteld en te lezen staat dat de verwondingen het gevolg kunnen zijn van steken met de scherven van een fles – een incident dat volgens de patiënt plaatsvond in 2015 in Venezuela. Een arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van zijn patiënt en kan, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens uiten over de oorzaak.

Er dient bovendien te worden stilgestaan bij uw, blijkbaar nauwe, banden met Colombia. Uit het persoonlijk onderhoud voor het CGVS blijkt immers dat zowel uw vrouw als uw kinderen de Colombiaanse nationaliteit hebben (zie notities, p. 9-11). U verklaarde eveneens dat uw vrouw op datum van het persoonlijk onderhoud van 12 september 2018 in Colombia was. Bovendien stelt u dat uw vrouw sinds 2015 werkzaam was in Colombia. Uw in 2011 overleden vader – die u volgens uw verklaringen niet heeft erkend – heeft de Colombiaanse nationaliteit. Ook uw moeder verhuisde recent naar Colombia (zie notities, p.12). Tenslotte wonen ook uw halfbroers L.J.C.(...), H.J.C.(...), C.A.(...) en uw halfzus M.M.(...) in Colombia.

Er zijn bijgevolg veel linken met Colombia. Vervolgens dient te worden opgemerkt dat op uw Facebookpagina te lezen stond dat u op 29 november 2015 naar Villa Del Rosario, Norte de Santander – een gemeente in Colombia verhuisde (zie administratief dossier). Informatie die na afloop van het persoonlijk onderhoud van uw publieke Facebookpagina werd verwijderd. U hiermee tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS geconfronteerd, verklaart u daar niet te hebben gewoond en dat uw broer daar woonde en u naar hem toeging. U voegt toe dat het een vrije transit is en je er elke dag heen kan gaan. U gevraagd waarom er staat dat u naar die plek verhuisde, verklaart u zich niet te herinneren dat erop te hebben gezet en oppert u er misschien een foto van te hebben geüpload. Nadat u de respectievelijke Facebookpagina wordt getoond, oppert u waarschijnlijk naar Villa Del Rosario te zijn geweest voor 4 dagen om dingen te kopen, uw broer en familie te bezoeken en u er mogelijks een foto van heeft geüpload – wat uiteraard niet verklaart waarom er uitdrukkelijk een aanpassing van woonplaats werd doorgevoerd op Facebook. U hiermee geconfronteerd, stelt u dat niet zo te begrijpen en dat u er enkel passeerde (zie notities, p. 30-31). U slaagt er niet in te overtuigen dat u die aanpassing niet zou hebben ingevoerd op Facebook. Bovendien zijn er meerdere aanwijzingen van uw talrijke aanwezigheden in Colombia. 25 maart 2017 postte uw echtgenote op Facebook dat die dag 'Hot Dogs Luis' zijn deuren opnieuw opende te 'Calle 15 con carrera 9 equina de la Cancha de La Palmita' ('Hoy abre sus puertas nuevamente en amplio y comodo local, HOT DOGS LUIS, con mas variedad en comida rapida, sándwich, club house, picadas, salchipapas, shawarmas, perros y hamburguesas con la calidad de siempre y mas comodidad. .. Te esperamos!!! En la calle 15 con carrera 9 esquina de la Cancha de la Palmita...'). Uw echtgenote postte eveneens op 2 april 2017 op haar Facebookpagina 'Kelly Támara' (zie administratief dossier): 'Ven y disfruta esta deliciosa picada por tan solo \$ 10.000 para dos personas... Calle 15 # 9-15 La Palmita' met een foto getiteld 'Hot Dogs Luis – Picada' – wat zoveel betekent als 'Kom en geniet van deze heerlijke Picada voor slechts \$ 10.000 voor twee personen.... Straat 15 # 9-15 La Palmita'. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud een fastfood tent te hebben uitgebaat te San Antonio Del Tachira. Deze berichten doen echter het vermoeden rijzen dat 'Hot Dogs Luis' zich in Colombia en niet in Venezuela bevond. Op het tweede bericht werd gereageerd '10000mil pasitos nada más' – pasitos (oftewel peso) is de munteenheid in Colombia, terwijl in Venezuela wordt betaald met de Venezolaanse Bolivar. Ook het vermelde adres lijkt te verwijzen naar Colombia. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud een fastfood tent te hebben uitgebaat voor uw huis (zie notities, p. 16 en verklaring DVZ, vraag 12) in San Antonio Del Tachira – Urbanizacion Francisco Miranda – Carrera 20 nr. 731 (zie notities, p. 7) wat niet het geadverteerde adres is. La Palmita is onder andere een gehucht in Villa Del Rosario, Norte de Santander, Colombia (zie administratief dossier). Zelfs op Google Maps (zie administratief dossier) staat 'Hot Dogs Luis' gelokaliseerd in Villa Del Rosario, Norte de Santander, Colombia.

Uit een andere foto blijkt dat uw dochter K.S.C.C.(...) in 2017 een eervolle vermelding kreeg van het 'Institución educativa 'Luis GabrielCastro' in Norte de Santander – Villa Del Rosario (zie administratief dossier – post van 6 december 2017). Nog andere foto's wijzen op uw veelvuldige aanwezigheid in Colombia: foto's gepost op 16 juli 2017 met onder andere uw echtgenote dichtbij Villa Del Rosario, Colombia, een foto gepost op 1 september 2017 met (vermoedelijk) uw dochter dichtbij Villa Del Rosario, Colombia en foto's van 2 januari 2014 in Villa Del Rosario Cucuta. U geeft zelf inderdaad aan

dat de passage naar Colombia gezien de nabijheid van de grens zeer gemakkelijk is en met enkel een identiteitskaart de grens kan worden overgestoken (zie notities, p. 8-9). Dit ondermijnt dan weer uw bewering u na de geopperde feiten in oktober 2015 thuis schuil te hebben gehouden.

Bijgevolg kan er weinig waarde worden gehecht aan uw verklaringen in januari 2017 uw eettentje opnieuw te hebben opengedaan aan uw woonplaats in San Antonio Del Tachira, Venezuela aangezien uit bovenstaande blijkt dat u dit (25 maart 2017) deed in Colombia. Hier rekening mee houdend, dient de vraag te worden gesteld welke waarheid er schuilt in uw verklaringen in juli 2017 in Venezuela door de guerrillabeweging ELN afgeperst te zijn geweest. U blijkt dus niet de waarheid te hebben verteld over de problemen in Venezuela in juli – september 2017 en bovendien zijn er aanwijzingen dat u evenmin de waarheid heeft verteld met betrekking tot uw recente woonplaatsen.

De vaststelling dat u na uw vertrek geen nieuws heeft betreffende uw problemen noch enige interesse toont in de verdere ontwikkelingen, draagt bij tot de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen. U verklaart niet te weten of er na uw vertrek uit Venezuela nog iets gebeurde met betrekking tot uw problemen aangezien u geen contact had met mensen in dat gebied omdat u wilde verdoezelen waar u zich bevindt (zie notities, p.25). Ook met uw grootmoeder – die naast u en bijgevolg naast uw werkplek woonde – verklaart u geen contact meer te hebben gehad sinds uw komst naar België in oktober 2017 daar ze gezien haar leeftijd geen smartphone heeft. U weet niet of ze [ELN] naar uw huis kwamen en op de deur klopten, maar lijkt wel zeker te weten dat ze de straat passeerden. U gevraagd waarom, stelt u dat het normaal is dat wanneer ze een bedrag van iemand vragen ze rond bewegen (zie notities, p.25-26). U gevraagd of u niet wilde weten of ze al dan niet naar uw huis kwamen, stelt u niet te willen weten of ze u al dan niet zoeken aangezien dat u nerveus zou maken. Het spreekt tot de verbeelding dat u enerzijds zo weinig inzit met het lot van uw grootmoeder en anderzijds dat u geen interesse toont in het verdere verloop van de door u aangehaalde problemen. Van een verzoeker om internationale bescherming die zijn land van herkomst verlaat om elders bescherming te verzoeken, mag redelijkerwijze worden verwacht dat die enigszins op de hoogte blijft van de verdere ontwikkelingen aangaande zijn problemen. Uiteindelijk stelt u – in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen – dat uw vrouw die met uw grootmoeder communiceerde u heeft verteld dat er niemand op de deur kwam kloppen en er niets gebeurde. Hoe uw vrouw er wel in slaagt met uw grootmoeder te communiceren, weet u niet (zie notities, p.25). Dat u uit vrees voor eigen leven uw land van herkomst verliet valt moeilijk te rijmen met het gegeven dat de vervolgers klaarblijkelijk niet naar u op zoek gingen. Uw werkplek bevond zich immers naast uw huis en dus zou het voor hen geen titanenwerk geweest zijn u op te sporen.

De gehele beslissing van uw echtgenoot werd toegevoegd aan het administratief dossier. Aangezien uw relaas volledig verder bouwt op dat van uw echtgenoot dringt ook in uw dossier de conclusie op dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen. U geeft aan dat de grootmoeder van uw echtgenoot sinds jullie vertrek uit Venezuela in september 2017 (notities, 3) herhaaldelijk werd opgezocht door ELN (notities, 5, 6, 8, 9-10) waarbij deze groepering naar jullie vroegen, maar deze verklaringen bouwen slechts verder op de kern van jullie relaas dat als ongeloofwaardig wordt beschouwd. Bijkomend kan er hierover worden opgemerkt dat uw echtgenoot tijdens zijn aan persoonlijk onderhoud dd. 12 september 2018 geen melding heeft gemaakt van deze bezoeken aan zijn grootmoeder. Hij verklaarde zelfs expliciet dat er niets meer gebeurde sinds jullie vertrek uit Venezuela (notities echtgenoot, 25-26). Nochtans zouden de bezoeken en de intimidatie van zijn grootmoeder dan al een jaar aan het plaatsvinden zijn. Dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen melding heeft gemaakt dat er bij zijn grootmoeder naar hem wordt gevraagd ondermijnt uw verklaringen hierover. Uw echtgenoot had sinds zijn vertrek naar Europa immers nog contact met u (notities echtgenoot, 10) en u hoorde nieuws van zijn grootmoeder via uw zus, die bij haar op bezoek ging (notities, 6). Bovendien heeft hij van deze bezoeken aan zijn grootmoeder en de daaropvolgende aangifte ook geen melding gemaakt in zijn beroepsprocedure. Aangezien de aangifte die zijn grootmoeder heeft gedaan dateert van 29 november 2018 en hij beroep heeft ingediend op 18 januari 2019 kan niet worden ingezien waarom dit bijkomend element onvermeld is gelaten en het stuk niet werd toegevoegd. Het verzoekschrift vermeldt “Verzoeker koestert een vrees voor de gewapende groeperingen die hem voor zijn vertrek viseerden. Zij gezin in Colombia heeft hem laten weten dat zij werden gecontacteerd door deze groeperingen met de vraag waar verzoeker was.” (verzoekschrift RVV, 8), maar er wordt nergens melding gemaakt dat de grootmoeder werd gecontacteerd en dat zij om deze reden een klacht is gaan indienen bij de autoriteiten. Tenslotte dient opgemerkt te worden dat de kopie van de aangifte die u voorlegt geen origineel document is waardoor het deze gebeurtenis niet kan staven. Bovendien kunnen documenten slechts dienen ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Ter beoordeling van uw verzoek tot internationale bescherming moet uw vrees t.a.v. het land waarvan u de nationaliteit heeft onderzocht worden, in casu Colombia. Wanneer u de vraag wordt gesteld om welke reden u Colombia heeft ontvlucht zegt u dat uw man hier was en dat u niet meer in een gevaarlijke situatie zou zitten. U stelt dat u de tijd dat u in Colombia woonde wisselend bij uw zus en vriendin verbleef omdat u schrik had. U verwijst hiervoor naar uw problemen in Venezuela die het CGVS ongeloofwaardig acht. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u in Colombia zelf nooit problemen heeft gekend. U kan geen gebeurtenissen of elementen noemen die zich afspeelden in Colombia die u aantonen dat u in Colombia een risico loopt. Andere redenen voor uw vertrek uit Colombia heeft u niet (notities, 11).

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De documenten die u hebt neergelegd zorgen niet voor een andere conclusie. Uw Colombiaanse paspoort toont slechts uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke in deze beslissing niet in twijfel getrokken wordt.

Wanneer u het heeft over uw vrees bij terugkeer haalt u de veiligheidssituatie in Colombia aan. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend

conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster voert tevens een beoordelingsfout aan.

Na een korte samenvatting van de bestreden beslissing en een theoretische uiteenzetting over voormelde rechtsregels en -beginselen, gaat verzoekster in een eerste onderdeel in op de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Zij stelt dat enkele kanttekeningen dienen te worden gemaakt waar de verwerende partij meent dat haar verklaringen ongeloofwaardig zijn aangezien de verklaringen van haar echtgenoot ongeloofwaardig werden geacht. Vooreerst legt zij de nadruk op het feit dat het beroep van haar echtgenoot werd verworpen op basis van artikel 39/59, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet en er de Raad derhalve geen onderzoek ten gronde heeft gevoerd naar de geloofwaardigheid van diens relaas. Zij meent dat er dus ook geen gezag van gewijsde is wat dit betreft. Verzoekster legt verder uit dat haar echtgenoot en zijn raadvrouw niet op de hoogte waren van de vaststelling van de zitting op 10 december 2019 omwille van een slechte communicatie bij de verhuis van deze laatste haar kabinet. Zij vervolgt dat, zoals de verwerende partij het in haar beslissing stelt, er in het verzoekschrift al werd vermeld dat de familieleden van de echtgenoot van verzoekster nog steeds werden gecontacteerd. De bedoeling was om de klacht neer te leggen in een aanvullende nota. Omwille van de hoger beschreven omstandigheden is dit, zo stelt verzoekster, niet gebeurd. Zij geeft aan dat dit ook de reden is waarom het vertaald werd.

Verzoekster wijst er tevens op dat haar echtgenoot zijn immigratiekaart heeft neergelegd, wat aantoont dat hij wel degelijk in Venezuela verbleef, en hij medische en fotografische documenten heeft neergelegd in verband met de verwondingen die hij in 2015 opliep. In deze context verwijst verzoekster naar het arrest R.C. v. Zweden van 9 maart 2010 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarin het Hof heeft geoordeeld dat, wanneer een verzoeker om internationale bescherming een medisch attest voorlegt dat een vrij sterke aanduiding geeft dat de letsels mogelijk veroorzaakt zijn door foltering of wanbehandeling, de bewijslast wordt omgekeerd en het aan de asielinstanties is om een grondig onderzoek uit te voeren naar de oorzaak van de letsels en elke twijfel over de oorzaak van de letsels weg te nemen. Ook citeert verzoekster uit het arrest R.J. v. Frankrijk van 19 september 2013 waarin het EHRM bovendien toevoegt dat het loutere bestaan van lacunes in het relaas van de verzoeker om internationale bescherming niet volstaat om elke twijfel met betrekking tot de oorzaak van de letsels weg te nemen. Onder verwijzing naar diens rechtspraak geeft verzoekster te kennen dat de Raad heeft zich al meermaals gebaseerd op bovenstaande rechtspraak om een beslissing van het CGVS te vernietigen op grond van het feit dat onvoldoende onderzoek gedaan werd naar de oorzaak van letsels die bleken uit een gedetailleerd medisch attest en die een vermoeden inhielden van behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zij citeert tevens uit het arrest van de Raad van 24 oktober 2016 met nr. 176 763.

Verzoekster is de mening toegedaan dat het medisch attest en het neergelegde beeldmateriaal dus een begin van bewijs zijn dat haar echtgenoot inderdaad het slachtoffer is geweest van gewelddaden en de geloofwaardigheid van haar relaas versterkt. Dit is volgens verzoekster ook het geval voor de neergelegde klacht.

Verder onderlijnt verzoekster dat haar verklaringen en die van haar echtgenoot coherent en consistent zijn en dat ook de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheid aanhaalt, noch in haar verklaringen, noch tussen haar verklaringen en deze van haar echtgenoot.

Verzoekster stelt verder de verwerende partij evenmin te volgen waar zij stelt dat het ingeroepen risico enkel in Venezuela voorkomt aangezien de vervolgingsactor de ELN is en uit de COI Focus blijkt dat de ELN zowel in Colombia als in Venezuela aanwezig is en een Colombiaans guerrillagroepering is. Zij verduidelijkt dat iemand die het risico loopt te zijn vervolgd door de ELN in Venezuela, zich niet aan dit risico kan onttrekken door in Colombia te gaan wonen, waar die groep ook aanwezig en actief is. Verzoekster citeert uit de COI Focus van 13 november 2019, pp. 13-14. Dit is, zo vervolgt zij, des te meer het geval daar blijkt dat er een grote aanwezigheid is van de ELN in de regio Norte de Santander. Verzoekster citeert uit voormelde COI Focus, p. 24. Zij benadrukt dat zij een gegronde vrees koestert ten aanzien van de ELN in Colombia, gezien de context van haar regio en het feit dat zij reeds door deze groepering werd bedreigd in Venezuela. Zij verwijst in dat opzicht naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en stelt dat het aannemelijk is dat zij in geval van terugkeer herkend en mogelijk opnieuw geïdendeerd zal worden door de ELN.

Een tweede onderdeel wijdt verzoekster aan de nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster geeft aan dat uit de documentatie van de verwerende partij blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, ernstig, volatiel en problematisch is. Ook regionaal zijn er verschillen in het patroon en de ernst van deze situatie. De vredesakkoorden en onderhandelingen met de militaire guerrilla's hebben noch het niveau van geweld, noch het bestaan van gewapende conflicten doen verdwijnen. In

tegendeel, het blijkt dat na het terugtrekken van militaire groeperingen het machtsvacuüm werd opgevuld door dissidente gewapende groepen of gewapende criminele groepen met een politiek, crimineel en economisch doelwit. In die zin acht zij het weinig relevant dat er in 2016 een vredesakkoord werd getekend en dat het aantal burgerslachtoffers in 2016 het laagste niveau bereikte. Verzoekster stelt dat deze informatie is niet meer actueel is en geen afbreuk doet aan het bestaan van 5 gewapende conflicten in Colombia die een grote impact hebben op het leven van burgers. Ook de verwijzing naar vredesonderhandelingen met de ELN acht zij niet relevant, aangezien blijkt dat die actueel opgeschort zijn ten gevolge van een aanslag door de ELN op de politieacademie van Bogota. Zij verwijst hiertoe naar de COI Focus van 2019, p. 7.

Zij vervolgt dat, hoewel blijkt dat een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict, dit wel het geval blijkt te zijn voor het departement Norte De Santander, het departement waar zij verbleef voor haar vertrek.

Verzoekster volgt de verwerende partij evenmin waar zij een verhouding maakt tussen het aantal slachtoffers en de gehele bevolking van Colombia. Zij licht toe als volgt:

“Ten eerste omdat het aantal doden en gewonden slechts een indicator is van het niveau van geweld en het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de wet van 15.12.1980. Ernstige schade is echter niet alleen het risico op het leven of fysieke integriteit maar betreft ook andere ernstige schendingen van mensenrechten: wanneer de burgerbevolking omwille van het conflict blootgesteld wordt aan afpersingen, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement, gedwongen verplaatsingen en illegale activiteiten, moet dit ook onderzocht worden in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980. Andere belangrijke factoren zijn de toegang tot basisvoorzieningen en of de Staat bereid of in staat is om de burgerbevolking te beschermen tegen het risico op ernstige schade.

Ten tweede omdat het regionaal verschil vereist dat de veiligheidssituatie ook regionaal onderzocht wordt. De motivatie van het CGVS m.b.t het aantal slachtoffers in verhouding met de totale bevolking zou kunnen worden gebruikt voor elke Colombiaan, ongeacht hun oorsprong, zowel degene die uit een gemeente komt waar geen enkel conflict komt als degene die uit de gemeente komt waarin er het meeste slachtoffers zijn. Het is dus totaal gestereotypeerd en niet conform de motivatieplicht.”

Daarnaast moeten volgens verzoekster twee andere conclusies van het CGVS bekritiseerd worden: het verschil dat wordt gemaakt tussen rurale en stedelijke gebieden en tussen crimineel en conflictgerelateerd geweld. Wat het verschil tussen stedelijke en rurale gebieden betreft kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij stelt dat er een verschil in de typologie van het geweld bestaat, maar niet wanneer hij stelt dat de vorm van het geweld die in steden voorkomt geen verband houdt met het gewapend conflict. Verzoekster argumenteert dat dat de veiligheidssituatie in de steden een sterk verband blijkt te houden met het conflict in de regio:

“Volgens het International Institute for Strategic Studies (IISS) zijn steden evenwel geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en nietstatelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend conflict zich vooral op het platteland concentreert, vormen steden knooppunten waar illegale economische en politieke netwerken van het conflict samenkomen - in de vorm van cocaïne-zendingen, witwassen van geld en de aanwezigheid van talloze gewapende groepen die zich voeden met de rijkdom gecreëerd door transnationale drugshandel en criminaliteit. Ook ontheemding zorgt voor een link met het gewapend conflict.

Hoewel het gewapend en crimineel geweld een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken.” Dat het rodekruis een verschil maakt tussen het geweld in de steden en op het platteland en stelt dat het stedelijk geweld geen verband houdt met conflict geweld vloeit voort uit hun mandaat en het internationaal recht dat deze organisatie hanteert (zie o.m. de link in nota 324): zie toetsen de situatie aan het internationaal humanitair recht in geval van conflicten.

De notie van gewapend conflict in het artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980 verschilt echter van de notie van gewapend conflict in het internationaal humanitair recht en kan niet per analogie worden toegepast. In haar arrest in de zaak C-285/12 de dato 30 januari 2014 naar aanleiding van een prejudiciële vraag gesteld door de Raad van Staat in de zaak Aboubacar Diakité contre Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat die notie onafhankelijk dient geïnterpreteerd te worden van het internationaal humanitair recht: (...)

In zijn Conclusie voorgesteld op 18 juli 2013 had de Advocaat Generaal, Paolo Mengozzi, ook gepleit van een interpretatie van de notie beschreven in 48/4 § 2 c) onafhankelijk van het van het internationaal humanitair recht. Verder had hij meer uitleg gegeven over de manier waarop die node, volgens hem, diende te worden geïnterpreteerd en, in dat verband, had de mening geuit dat het examen van de intensiteit van het geweld en van het risico die daaruit voortvloeit voor de aanvrager een centrale rol

speelde terwijl de identificatie en kwalificatie van de feiten die de aanleiding zijn voor het geweld minder belangrijk was: (...)

In haar « Note sur l'interprétation de la notion de 'conflit armé interne visée par l'article 15, c) de la Directive Qualification dans le cadre de l'affaire C-285/12pendante à la Cour de justice de l'Union européenne C had de UNHCR het standpunt geuit dat mensen blootgesteld kunnen zijn aan een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld los van het feit dat de context al dan niet als « gewapende conflict » gedefinieerd is: (...)"

Verzoekster besluit dat het geweld in Norte De Santander, inbegrepen Cucuta en Villa Del Rosario, een hoog niveau bereikt, een relatie onderhoudt met gewapende conflicten, de burgerbevolking treft en dat de autoriteiten slechts beperkt in staat zijn om de burgerbevolking te beschermen. Onder verwijzing naar voormelde COI Focus stelt zij dat de ELN ook aanwezig is in en rond de stad Cucuta en Valle Del Rosario en de gevolgen voor de burgerlijke bevolking verregaande zijn.

Verzoekster vraagt haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen en in ondergeschikte de subsidiaire beschermingsstatus. In uiterst ondergeschikte orde vraagt zij het dossier terug te verwijzen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Bij het verzoekschrift worden geen stavingstukken gevoegd.

3. Aanvullende nota

Verweerder maakt op 6 oktober 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan bescherming, geboden door deze artikelen, moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te oordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Verzoekster verklaart te zijn geboren in Colombia en de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. Ofschoon zij luidens haar verklaringen in 2009 verhuisde naar Venezuela en er samen met haar partner C.L.E. woonde tot september 2017, dient haar vrees te worden beoordeeld ten aanzien van Colombia, haar land van nationaliteit. Verzoekster betwist dit in haar verzoekschrift niet.

4.2. Verzoekster baseert haar vluchtrelaas volledig op de vluchtmotieven van haar echtgenoot, namelijk dat zij de guerrillabeweging ELN vrezen omdat haar echtgenoot in Venezuela niet is ingegaan op hun verzoek tot het betalen van een geldsom.

4.3.1. Het CGVS heeft in de beslissing van verzoeksters echtgenoot vastgesteld dat deze motieven niet geloofwaardig zijn waardoor ze niet kunnen leiden tot het verkrijgen van een internationaal beschermingsstatuut.

4.3.2. Verzoekster werpt op dat het beroep inzake haar echtgenoot door de Raad werd verworpen louter omwille van diens afwezigheid en deze van zijn raadsman ter terechtzitting en er dus ook geen gezag van gewijsde is wat dit betreft, nu er geen onderzoek ten gronde van de geloofwaardigheid werd gevoerd. De Raad benadrukt echter dat de elementen die in de beslissing in hoofde van haar echtgenoot werden beoordeeld, gelet op het feit dat het beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd. Dat het beroep in hoofde van haar echtgenoot werd verworpen op basis van artikel 39/59, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet en er derhalve geen inhoudelijke beoordeling is gebeurd, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekster geeft te kennen dat haar echtgenoot en zijn raadsman niet op de hoogte waren van de vaststelling van de zitting op 10 december 2019 omwille van slechte communicatie bij de verhuis van het advocatenkantoor, doch zij kan de mogelijkheid om een eigen beschermingsverzoek in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming van haar echtgenoot (cf. RvS 15 september 2004, nr. 134.977).

4.3.3. In de bestreden beslissing worden evenwel de argumenten in de beslissing van verzoeksters echtgenoot die hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas geciteerd. Verzoekster wijst erop dat haar echtgenoot documenten heeft voorgelegd, namelijk zijn immigratiekaart waaruit blijkt dat hij inderdaad in Venezuela verbleef, evenals medische en fotografische documenten in verband met de verwondingen die hij in 2015 opliep. De Raad stelt vooreerst vast dat blijkens de gegevens vervat in het administratief dossier (AD CGVS, stuk 7, map met landeninformatie, notities persoonlijk onderhoud echtgenoot, beslissing CGVS weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus echtgenoot) verzoeksters echtgenoot bij het CGVS volgende documenten heeft bijgebracht: zijn origineel paspoort, een kopie van de geboorteakte van zijn dochter K.S., een kopie van de geboorteakte van zijn dochter G.I., zijn originele identiteitskaart, zijn origineel rijbewijs, zijn origineel motorrijbewijs, een kopie van de Colombiaanse identiteitskaart van verzoekster (zijn partner), een medisch attest ter vaststelling van zijn verwondingen, foto's van zijn verwondingen en uittreksels uit zijn facebookpagina. Van een immigratiekaart is geen sprake, minstens werd die niet aan het CGVS voorgelegd. Verzoekster liet overigens ook na om deze immigratiekaart dan zelf bij het CGVS dan wel aan de Raad voor te leggen. Bovendien, zo verzoekster meent dat hiermee het verblijf van haar echtgenoot in Venezuela is aangetoond, stelt de Raad vast dat niet wordt betwist dat haar echtgenoot in Venezuela heeft verbleven. Dit op zich kan echter niet volstaan om haar actuele vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Het bleek immers dat verzoeksters echtgenoot niet de waarheid heeft verteld over de problemen in Venezuela in juli-september 2017 en er bovendien aanwijzingen waren dat hij evenmin de waarheid vertelde met betrekking tot zijn recente woonplaatsen. De Raad benadrukt dienaangaande dat niet kan worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een aantal elementen, die vroeger reeds door de commissaris-generaal werden beoordeeld en onvoldoende werden bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing.

Wat betreft het medisch attest en de vier foto's waaruit blijkt dat verzoeksters echtgenoot verschillende littekens heeft, heeft de commissaris-generaal vastgesteld wat volgt:

“Ter staving van deze gebeurtenis legt u vier foto's neer waarop littekens te zien zijn. Zulke foto's geven echter geen duiding over de oorzaak, noch over de omstandigheden waarin de littekens werden opgelopen. U legt ook een medisch attest neer (Dr. Tihon, dd. 10/09/2018) waarin verschillende littekens werden vastgesteld en te lezen staat dat de verwondingen het gevolg kunnen zijn van steken met de scherven van een fles – een incident dat volgens de patiënt plaatsvond in 2015 in Venezuela. Een arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van zijn patiënt en kan, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens uiten over de oorzaak.”

Verzoekster verwijst in deze naar rechtspraak van het EHRM (o.m. R.C. tegen Zweden en R.J. tegen Frankrijk) evenals van de Raad waarin het belang wordt benadrukt van in het asielrecht passend gewicht te geven aan medische stukken.

De Raad wijst erop dat het EHRM in de zaak I./Zweden een belangrijke nuancering heeft aangebracht (zie EHRM 5 september 2013, nr. 61204/09, I. t. Zweden, § 62). Het EHRM erkent dat opdat een Staat elke twijfel over een reëel risico op hernieuwde foltering of een onmenselijke behandeling kan wegnemen, deze Staat aldus op zijn minst in staat moet zijn om de individuele situatie van een asielzoeker te beoordelen. Dit kan echter onmogelijk worden gemaakt indien er geen bewijs is van de identiteit van de asielzoeker of wanneer de verklaringen van de asielzoeker ongeloofwaardig zijn. Bovendien is het vaste rechtspraak van het Hof dat het in beginsel aan de asielzoeker toekomt om voldoende bewijs voor te leggen om aan te nemen dat hij in geval van een verwijdering naar zijn land van herkomst aldaar een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling. Enkel als dergelijk bewijs voorligt, komt het aan de overheid toe om elke twijfel hierover te weerleggen. Bijgevolg, indien een asielzoeker verklaart dat hij reeds werd gefolterd of onmenselijk werd behandeld, al dan niet ondersteund met bewijs, mag niettemin worden verwacht dat hij aantoont dat er zwaarwegende en concrete gronden zijn om aan te nemen dat bij terugkeer naar het land van herkomst hij het risico zal lopen om opnieuw te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling.

Ook al is de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel, toch kunnen mutatis mutandis uit voormelde rechtspraak nuttige richtlijnen worden afgeleid voor het gewicht dat in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas moet worden gegeven aan medische attesten, en dit zowel wat betreft de eventuele eerdere vervolging als de eventuele eerdere ernstige schade (zie ook artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet als omzetting van artikel 4, lid 4 van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit paragraaf 62 van het arrest I. t Zweden kan aldus worden afgeleid dat een medisch attest enkel aanleiding geeft tot een omkering van de bewijslast indien de identiteit vaststaat en de verklaringen in voldoende mate geloofwaardig zijn, zodat kan worden aangenomen dat een terugkeer naar het land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade inhoudt. Enkel als een dergelijke situatie zich voordoet, komt het aan de overheid toe om een twijfel aangaande het risico om opnieuw het voorwerp uit te maken van foltering of onmenselijke behandeling te weerleggen.

Vooreerst beaamt de Raad dat artsen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de fysieke en psychische gezondheid van een patiënt. Zo kan een arts, rekening houdend met zijn bevindingen, uitspraak doen over de fysieke oorzaak van de littekens. Hij kan deze onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context schetsen waarbij de littekens en verwondingen werden opgelopen noch uitspraak doen over de redenen waarom verwondingen en littekens werden toegebracht. Een medisch attest volstaat op zich daarom niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulk attest moet dan ook steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van de betrokken verzoeker hierover. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde medische attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt.

De foto's van littekens geven geen enkele duiding over de oorzaak noch over de omstandigheden waarin deze littekens zijn opgelopen. Het voorgelegde medisch attest werd in casu opgesteld door een arts die bij de echtgenoot van verzoekster verschillende littekens vaststelt. Verzoekster betwist niet dat dat in het medisch attest enkel wordt vermeld dat de verwondingen het gevolg "kunnen" zijn van steken met scherven van een fles, zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald.

Waar de arts in het medisch attest aangeeft dat de vastgestelde littekens afkomstig "kunnen" zijn van scherven van een fles, blijkt niet dat deze zodanig overeenstemmen met de verklaringen van de echtgenoot van verzoekster over hoe hij deze littekens heeft opgelopen, met name door glasscheren, dat andere verwondingen moeten worden uitgesloten en geen andere oorzaken voor de vastgestelde littekens mogelijk zijn.

Verder wijst de Raad erop dat een arts in een medisch attest zelf geen uitspraak doet noch kan doen over de precieze feitelijke omstandigheden en de context waarbij deze littekens werden opgelopen noch over de redenen waarom deze verwondingen en littekens werden toegebracht. Verzoeksters echtgenoot verklaarde dan wel dat deze letsels het rechtstreeks gevolg waren van het incident in 2015 waarbij hij door Bacrim – een paramilitaire groepering – werd neergestoken omdat hij aan hen het verschuldigde bedrag niet langer betaalde, maar uit het medisch attest kan an sich geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen de opgelopen littekens en verwondingen en de door hem aangehaalde omstandigheden van mishandeling door Bacrim.

Bovendien blijkt uit de gegevens vervat in het administratief dossier dat de echtgenoot van verzoekster sedert dit incident niet meer werd benaderd door Bacrim en dat hij Venezuela eerder heeft verlaten omwille van afpersingen door ELN in juli-september 2017.

Gelet op al deze elementen, oordeelt de Raad dat aan dit medisch attest in casu slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven.

Wanneer het beperkt gewicht van dit medisch attest wordt gezien in samenhang met de verklaringen van de echtgenoot van verzoekster, die iedere positieve overtuigingskracht ontberen, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de littekens van haar echtgenoot zouden zijn opgelopen in de door hen beschreven context van afpersing door Bacrim, laat staan dat hiermee wordt aangetoond dat haar echtgenoot in juli 2017 werd afgeperst door de guerrillabeweging ELN.

4.4. In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat aangezien verzoeksters relaas volledig verder bouwt op dat van haar echtgenoot, ook in haar dossier de conclusie zich opdringt dat er geen geloof kan gehecht worden aan haar verklaringen.

In de bestreden beslissing wordt daarenboven nog op correcte wijze het volgende opgemerkt:

"U geeft aan dat de grootmoeder van uw echtgenoot sinds jullie vertrek uit Venezuela in september 2017 (notities, 3) herhaaldelijk werd opgezocht door ELN (notities, 5, 6, 8, 9-10) waarbij deze groepering

naar jullie vroegen, maar deze verklaringen bouwen slechts verder op de kern van jullie relaas dat als ongeloofwaardig wordt beschouwd. Bijkomend kan er hierover worden opgemerkt dat uw echtgenoot tijdens zijn aan persoonlijk onderhoud dd. 12 september 2018 geen melding heeft gemaakt van deze bezoeken aan zijn grootmoeder. Hij verklaarde zelfs expliciet dat er niets meer gebeurde sinds jullie vertrek uit Venezuela (notities echtgenoot, 25-26). Nochtans zouden de bezoeken en de intimidatie van zijn grootmoeder dan al een jaar aan het plaatsvinden zijn. Dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen melding heeft gemaakt dat er bij zijn grootmoeder naar hem wordt gevraagd ondermijnt uw verklaringen hierover. Uw echtgenoot had sinds zijn vertrek naar Europa immers nog contact met u (notities echtgenoot, 10) en u hoorde nieuws van zijn grootmoeder via uw zus, die bij haar op bezoek ging (notities, 6). Bovendien heeft hij van deze bezoeken aan zijn grootmoeder en de daaropvolgende aangifte ook geen melding gemaakt in zijn beroepsprocedure. Aangezien de aangifte die zijn grootmoeder heeft gedaan dateert van 29 november 2018 en hij beroep heeft ingediend op 18 januari 2019 kan niet worden ingezien waarom dit bijkomend element onvermeld is gelaten en het stuk niet werd toegevoegd. Het verzoekschrift vermeldt "Verzoeker koestert een vrees voor de gewapende groeperingen die hem voor zijn vertrek viseerden. Zijn gezin in Colombia heeft hem laten weten dat zij werden gecontacteerd door deze groeperingen met de vraag waar verzoeker was." (verzoekschrift RVV, 8), maar er wordt nergens melding gemaakt dat de grootmoeder werd gecontacteerd en dat zij om deze reden een klacht is gaan indienen bij de autoriteiten. Tenslotte dient opgemerkt te worden dat de kopie van de aangifte die u voorlegt geen origineel document is waardoor het deze gebeurtenis niet kan staven. Bovendien kunnen documenten slechts dienen ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is."

Verzoeksters verweer dat het de bedoeling was om de klacht neer te leggen bij aanvullende nota, maar dit omwille van een slechte communicatie bij de verhuis van het kabinet van de raadsman van haar echtgenoot niet is gebeurd, biedt geen verschoning voor het niet eerder bijbrengen van deze aangifte. Bovendien neemt deze uitleg niet weg dat verzoeksters echtgenoot tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 12 september 2018 geen melding heeft gemaakt van de bezoeken en intimidatie bij zijn grootmoeder terwijl deze dan al een jaar aan het plaatsvinden zouden zijn geweest, noch dat er in zijn verzoekschrift geen melding van werd gemaakt dat 'de grootmoeder' werd gecontacteerd en dat zij om deze reden een klacht is gaan indienen bij de autoriteiten.

4.5. Gezien geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die zij en haar echtgenoot in juli-september 2017 met ELN in Venezuela zouden hebben gekend, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij in Colombia zal worden gevisieerd door leden van diezelfde bende. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij in Colombia zelf nooit problemen heeft gekend. Zij kan geen gebeurtenissen of elementen noemen die zich afspeelden in Colombia die aantonen dat zij aldaar een risico loopt (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 30 april 2019, p. 11).

Het loutere algemene feit dat ELN ook in Colombia actief is, zoals blijkt uit de COI Focus waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en waaruit wordt geciteerd in het verzoekschrift, vermag geen individueel en objectief risico te doen vaststellen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoekster in gebreke blijft nu zij niet verder komt dan het poneren van het lopen op een dergelijk risico en het volharden in ongeloofwaardig bevonden verklaringen betreffende de beweerde afpersing die haar echtgenoot in Venezuela zou hebben ervaren.

4.6. De door verzoekster voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan wat voorafgaat. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: "De documenten die u hebt neergelegd zorgen niet voor een andere conclusie. Uw Colombiaanse paspoort toont slechts uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke in deze beslissing niet in twijfel getrokken wordt."

4.7. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoeksters vluchtrelaas en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoekster slaagt er niet in de concrete problemen die zij zou hebben aannemelijk te maken.

4.8. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster bij terugkeer naar Colombia zou worden vervolgd of gevisieerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 6 oktober 2020 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020. Verzoeksters betoog dat de informatie verouderd is, is dan niet langer dienstig.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular (FARC-EP)* die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional (ELN)*, de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties plaats tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

In casu benadrukt verzoekster dat zij voor haar vertrek uit Colombia verbleef in het departement Norte De Santander, hetgeen niet wordt betwist.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat in Norte De Santander actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijkt immers zeer beperkt.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift slechts naar informatie waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing maar brengt hiermee geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen.

Het bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie in Norte De Santander ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van een verzoeker om

internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Norte De Santander voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

De Raad stelt hierbij vast dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Norte De Santander. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in verzoeksters hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

5.2. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat het vluchtrelaas niet geloofwaardig is bevonden. Verder zijn er geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoekster heden dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd bij terugkeer naar Colombia. Bijgevolg is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES